

ข้อความสำคัญ:

โรมบทที่ 5—8 อาจเรียกว่าแก่นของพระคัมภีร์ก็ได้ โดยได้แสดงถึงสาระสำคัญของพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างเป็นรูปธรรมและละเอียด; ศัพท์คำว่า *ชีวิตและความตาย* จึงกลายเป็นสองเส้นทางที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในโรมบทที่ 5—8 โดยแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ตกอยู่ในสถานการณ์สามเฝ้าระหว่างพระเจ้าและซาตาน *ชีวิตและความตาย*.

ขณะที่เรารับสุขพระคริสต์ในความทุกข์ยากของเรา เราก็กำลังได้รับความรอดในชีวิตของพระองค์ เพื่อให้เข้าหมายทางอินทรีภาพแห่งความรอดอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ ซึ่งก็คือการก่อกำเนิดและก่อสร้างพระกายทางอินทรีภาพของพระคริสต์ ซึ่งถูกสำแดงออกมาในคริสตจักรท้องถิ่น ที่ซึ่งเรารับสุขพระคุณอันอุดมสมบูรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และที่ซึ่งพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงเหยียบซาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของเรา เพื่อการสำแดงอันสง่าราศีของพระองค์และเพื่อการแสดงชัยชนะของพระองค์.

หลังจากที่เรามีประสบการณ์ต่อการรับพิศมัยที่ถูกต้องแล้ว เราก็จะเติบโตอยู่ในพระคริสต์และร่วมกับพระคริสต์ต่อไปในลักษณะแห่งการเป็นขึ้นของพระองค์ ซึ่งก็คือดำเนินชีวิตตามสภาพใหม่ในชีวิตนั่นเอง.

โรมบทที่ 8 เกี่ยวข้องกับพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตที่ครอบคลุมสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นการสำเร็จสุดยอดของพระเจ้าตรีเอกภาพ; พระวิญญาณนี้จะทำให้เราเป็นเหมือนพระคริสต์ในชีวิต, นิสัย, และการสำแดงอย่างสิ้นเชิง.

ตอนที่ 1

เส้นทางแห่งชีวิตและเส้นทางแห่งความตาย ในโรมบทที่ 5—8

ข้อพระคัมภีร์: รรม.5:10, 12, 14, 17-18, 21; 6:4, 9, 16, 21-23; 7:5, 10, 13, 24; 8:2, 6, 10-11, 38

I. โรมบทที่ 5—8 อาจเรียกว่าแก่นของพระคัมภีร์ก็ได้ โดยได้แสดงถึงสาระสำคัญของพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างเป็นรูปธรรมและละเอียด:

1. คัมภีร์สำคัญสองคัมภีร์ — ชีวิตและความตาย — ถูกเอ่ยถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าในโรมบทที่ 5—8; ชีวิต (5:10, 17-18, 21; 6:4, 22-23; 7:10; 8:2, 6, 10-11, 38) และความตาย (5:12, 14, 17, 21; 6:9, 16, 21, 23; 7:5, 10, 13, 24; 8:2, 6, 10-11, 38) จึงกลายเป็นสองเส้นทางที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในโรมบทที่ 5—8 คือเส้นทางแห่งชีวิตและเส้นทางแห่งความตาย โดยแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ตกอยู่ในสถานการณ์สามเส้าระหว่างพระเจ้าและซาตาน ชีวิตและความตาย.
2. สิ่งที่ย่อมาจากต้นไม้แห่งชีวิตและต้นไม้แห่งความรู้ (ต้นไม้แห่งความตาย) คือสองเส้นทาง — เส้นทางแห่งชีวิตและเส้นทางแห่งความตาย — ที่เชื่อมโยงพระคัมภีร์ทั้งเล่มและสิ้นสุดที่หนังสือวิวรณ์; ชีวิตเริ่มจากต้นไม้แห่งชีวิต (ยน.2:9) และสิ้นสุดลงที่กรุงเยรูซาเล็มใหม่อันเป็นเมืองของน้ำแห่งชีวิตพร้อมด้วยต้นไม้แห่งชีวิต (วว.22:1-2), ความสว่างแห่งชีวิต (21:23; 22:5), และสง่าราศีแห่งชีวิต (21:10-11, 23); ส่วนความตายนั้นเริ่มจากต้นไม้แห่งความรู้ (ยน.2:17) และสิ้นสุดลงที่บึงไฟ (วว.20:10, 14).
3. การกินต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งก็คือการรับสุขพระคริสต์เป็นการหล่อเลี้ยงแห่งชีวิตของเราแน่นอนควรจะเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรกในการดำเนินชีวิตคริสตจักร (ยน.2:9, 16; วว.2:7); เนื้อหาสาระในการดำเนินชีวิตคริสตจักรนั้นขึ้นอยู่กับ การรับสุขพระคริสต์; เราจึงได้รับสุขพระคริสต์มากเท่าใด เนื้อหาสาระในการดำเนินชีวิตคริสตจักรก็จะยิ่งอุดมสมบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น.
4. แต่การที่เราจะรับสุขพระคริสต์นั้น เราต้องรักพระองค์ด้วยความรักดั้งเดิม; ถ้าเราละทิ้งความรักดั้งเดิมที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าไปเสียแล้ว เราก็จะสูญเสียการรับสุขที่มีต่อพระคริสต์และสูญเสียพยานของพระเยซูไป ผลที่ตามมาก็คือคัมภีร์ที่ปะถูกย้ายออกไปจากพวกเรา — ข้อ 4-7.
5. การฟื้นฟูความรักดั้งเดิมคือการถือว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นอันดับแรกในทุกสิ่ง; ถ้าเราให้พระคริสต์เป็นทุกสิ่งในชีวิตของเรา ก็หมายความว่าเรามีชัยชนะต่อการสูญเสียความรักดั้งเดิม — กษ.1:18; ยช.14:21, 23; บพส.90:1; 91:1; พป.3:13-14.
6. สิ่งที่ย่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่คริสตจักรในเมืองเอเฟซัสอุปมาได้ด้วยคำสำคัญสี่คำ — *ความรัก, ชีวิต, ความสว่าง, และคัมภีร์*; เราต้องให้องค์พระเยซูเจ้าเป็นเอกในทุกด้านและในทุกสิ่งเพื่อจะฟื้นฟูความรักดั้งเดิม; จากนั้นเราจะรับสุขพระองค์เป็นต้นไม้แห่งชีวิต และชีวิตนี้จะกลายเป็นความสว่างแห่งชีวิตทันที (ยช.8:12); จากนั้นเราจะส่องสว่างในชีวิตประจำวันของเราและส่องสว่างอย่างเป็นกลุ่มชนในฐานะที่เป็นคัมภีร์ (วว.2:1-7).
7. สภาพการณ์ที่ชั่วร้ายของคนชั่วคือการที่พวกเขาไม่มาหาคู่พระผู้เป็นเจ้าเพื่อกินและรับสุขพระองค์ (เทียบ ยช.55:1-2, 6-7; 57:20-21); พวกเขาทำหลายสิ่งหลายอย่าง แต่ไม่มาติดต่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้า, ไม่ใช้สอยพระองค์, ไม่ต้อนรับพระองค์, ไม่ลิ้มรสพระองค์, และไม่รับสุขพระองค์; ไม่มีสิ่งใดที่ชั่วร้ายไปกว่านี้อีกแล้วในสายพระเนตรของพระเจ้า (ยรม.2:13).

II. ผู้เชื่อในวันนี้คือสวนเอเดนขนาดย่อม — พระเจ้าในฐานะต้นไม้แห่งชีวิตทรงอยู่ในวิญญาณของเขา, ซาตานในฐานะต้นไม้แห่งความรู้ในเนื้อหนังของเขา, และความคิดของเขาก็อยู่ระหว่างสองฝ่ายนั้น; ถ้าเราไม่อยู่ในวิญญาณก็อยู่ในเนื้อหนัง ไม่มีสถานที่แห่งที่สามให้เราอยู่; นี่คือนิสัยที่เราต้องตั้งความคิดของเราไว้ในวิญญาณ — รรม.8:6:

1. เดิมร่างกายของมนุษย์นั้นบริสุทธิ์หมดจด แต่เมื่อผ่านการตกต่ำของมนุษย์ ซาตานก็ฉีดตัวของมันเข้าสู่มนุษย์ ร่างกายของมนุษย์จึงกลายเป็นเนื้อหนัง — ยน.3:6; รรม.7:18a:
 - (1) ร่างกายของเราคือ “กายแห่งความบาป” (6:6) และ “กายที่อยู่ฝ่ายความตายนี้” (7:24); กายแห่งความบาปนั้นกระตือรือร้นอย่างยิ่งและเปี่ยมด้วยเรี่ยวแรงในการทำบาปต่อพระเจ้า แต่กายที่อยู่ฝ่ายความตายนี้อ่อนแอและไร้ฤทธิ์เดชในการกระทำจึงให้เป็นที่พ้อพระทัยพระเจ้า (ข้อ 18).
 - (2) ตราบใดที่เรายังคงมีชีวิต กายแห่งความบาปและความตายก็ยังคงอยู่กับเราเสมอจนกว่าจะถึงวันที่เราได้รับการไถ่ — เทียบ 8:23.

- (3) เนื้อหาคือ “สถานที่ประชุม” และการผสมผสานรวมกันของความบาป, ความตาย, และซาตาน; เนื้อหานี้เป็นสิ่งที่ไร้ความหวัง ไม่มีทางปรับปรุงได้เลย — 7:17-18, 21; เทียบ ยส.17:15.
2. พระเจ้าทรงใช้เนื้อหานั้นที่อุปลักษณะและผิดบาปของเราด้วยพระปัญญาและอำนาจลึกลับของพระองค์ในการบังคับให้เราหันสู่วิญญาณของเราเพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณนั้นมากขึ้นสำหรับการก่อสร้างของพระองค์โดยการจำเริญเพิ่มพูนของพระเจ้าในตัวเราเพื่อเห็นแก่แผนการบริหารของพระองค์ — กษ.2:19; ซคย.4:6:
- (1) ถ้าพูดในด้านหลักกฎหมาย ทั้งซาตานและเนื้อหาของเราได้ถูกปรับโทษบนทางเขนไปแล้วเพียงครั้งเดียวก็สำเร็จนิรันดร์ (รม.8:3; ยส.3:14; ฮธ.2:14; 2กธ.5:21) แต่พระเจ้าทรงยอมให้เนื้อหานั้นคงอยู่กับเราเพื่อช่วยเหลือเราและบังคับให้เราหันสู่พระคริสต์ที่อยู่ในวิญญาณของเราและไม่วางใจในเนื้อหานั้นอีกต่อไป (ฟป.3:3).
- (2) ถ้าไม่มีการช่วยเหลือจากเนื้อหานั้นที่อุปลักษณะและผิดบาป เราย่อมไม่เอาเป็นเอาตายในการได้รับองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือให้พระองค์ถูกกระทำเข้าสู่เรา — รม.7:24-25; 8:2, 6, 13.
- (3) เป้าหมายของเราอาจเป็นความบริสุทธิ์, การอยู่ฝ่ายวิญญาณ, หรือชัยชนะ แต่เป้าหมายของพระเจ้าคือการนำตัวของพระองค์มากระทำเข้าสู่เราเพื่อจะทำให้เรามีสง่าราศี; เมื่อเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก เรามักจะเปิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นและยินดีที่จะหันสู่พระองค์และยอมให้พระองค์นำตัวของพระองค์มากระทำเข้าสู่เรามากขึ้น — ข้อ 28-29; อฟ.5:27.
- (4) ถ้าเราแสวงหาพระองค์ แม้แต่การผสมผสานรวมกันที่ผิดบาปอย่างเนื้อหาก็ยังกลายเป็นสิ่งที่ช่วยเหลือให้เราได้รับองค์พระผู้เป็นเจ้า; เนื่องจากเรามักล้มเหลวอยู่บ่อยๆ เราจึงเอาเป็นเอาตายในการหันสู่วิญญาณ และเมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็ได้รับพระวิญญาณนั้นมากขึ้น — เทียบ อซด.23:23, 29-30; วนฉ.2:21-3:4.
- (5) ความยากลำบาก, ความพ่ายแพ้, ความล้มเหลว, และความผิดหวังของเราย่อมบังคับให้เราตระหนักว่า เนื้อหานั้นเป็นสิ่งที่ไร้ความหวัง; เนื้อหานั้นดีแต่จะบังคับเราให้หันสู่พระคริสต์ที่อยู่ในวิญญาณของเรา, บิบบเรเข้าสู่วิญญาณ, ทำให้เราเอาเป็นเอาตายในการเข้าสู่วิญญาณ, และทำให้เราเฝ้าระวังอยู่เสมอเพื่อจะคงอยู่ในวิญญาณ — มธ.26:41; อฟ.6:17-18.
- (6) องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ใส่พระทัยว่าเราจะมีชัยชนะหรือไม่; สิ่งเดียวที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใส่พระทัยคือ เราได้รับพระคริสต์ในฐานะพระวิญญาณนั้นโดยการตั้งความคิดของเราไว้ในวิญญาณหรือไม่ — ฟป.3:8; 2กธ.3:17-18; รม.8:6.

III. ในโรมบทที่ 5 เราอยู่ในอาดัม, ในโรมบทที่ 6 เราอยู่ในพระคริสต์, ในโรมบทที่ 7 เราอยู่ในเนื้อหนัง, และในโรมบทที่ 8 เราอยู่ในวิญญาณ; เรามีประสบการณ์ต่ออาดัมในบทที่ 5 ได้โดยการอยู่ในเนื้อหนังในบทที่ 7 และเรามีประสบการณ์ต่อพระคริสต์ในบทที่ 6 ได้โดยการอยู่ในวิญญาณในบทที่ 8:

1. เราทั้งหลายซึ่งเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์มีการโยกย้ายในด้านฐานะและข้อเท็จจริงออกจากอาดัมแล้วผ่านการตายของพระคริสต์ และโยกย้ายเข้าสู่พระคริสต์ผ่านการเป็นขึ้นของพระองค์ — 6:3-8:
- (1) เมื่ออยู่ในอาดัม เราได้สืบทอดความบาปซึ่งก่อรูปให้เราเป็นคนบาป (5:12ก, 19ก); เราได้สืบทอดความตายซึ่งในด้านหนึ่งได้ทำให้เราอ่อนแอ ไม่สามารถทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้ และในอีกด้านหนึ่งก็เป็นกษัตริย์ครอบครองเรา (ข้อ 12ข, 14ก, 17ก); และเราได้สืบทอดการปรับโทษที่อยู่ภายใต้กฎบัญญัติซึ่งนำไปสู่ความตาย (ข้อ 16ก).
- (2) เมื่ออยู่ในพระคริสต์ เราได้รับของประทานคือ ความชอบธรรม, ชีวิต, และการโปรดให้ชอบธรรมภายใต้พระคุณซึ่งนำไปสู่ชีวิต และเราก็ครอบครองเป็นกษัตริย์เหนือสิ่งสารพัดอยู่ในชีวิตนี้ร่วมกับพระคุณ — ข้อ 17ข, 18ข, 21.
2. เราทั้งหลายซึ่งเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์มีการโยกย้ายในด้านภาคปฏิบัติจริงและประสบการณ์ออกจากเนื้อหนัง (อาดัมในภาคปฏิบัติจริงและประสบการณ์) ผ่านการที่เราได้ร่วมตรึงตายกับพระคริสต์ (6:6; ฮต.2:20) และโยกย้ายเข้าสู่พระวิญญาณนั้น (พระคริสต์ในภาคปฏิบัติจริงและประสบการณ์) ผ่านการที่เราได้เข้าสนิทอย่างเป็นอินทรีย์ภาพกับพระคริสต์ในฐานะกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิต (รม.8:2, 16ก; 1กธ.6:17).
3. ตัวของพระคริสต์เองก็คือชีวิตของพระเจ้าหรือชีวิตนิรันดร์ (ยส.14:6ก; 11:25; 1ยส.1:2); พระองค์เสด็จมาเพื่อให้เราได้ชีวิตและจะได้ชีวิตนั้นครบบริบูรณ์ (10:10ข); พระองค์ทรงผ่านการตายที่ปลดปล่อยชีวิตและเข้าสู่การเป็นขึ้นที่แจกจ่ายชีวิต (12:24) เพื่อจะทรงกลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต (1กธ.15:45ข) ในฐานะกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิต (รม.8:2) เพื่อจะประทานชีวิตแก่

วิญญาณของเรา, ความคิดของเรา, และร่างกายที่ต้องตายของเรา เพื่อเราจะเป็นผู้ที่ถูกชีวิตกลืนกินเพื่อจะนำชีวิตมาหล่อเลี้ยงแก่ผู้อื่น (10, 6, 11; 2กธ.5:4; 1ยส.5:16ก; ยส.6:63; กจ.5:20).

IV. ถ้าเราอยากคงอยู่บนเส้นทางแห่งชีวิต เราต้องเลือกเดินในหนทางแห่งการรับสุขพระคริสต์เป็นต้นไม้แห่งชีวิต; ลองดูการสามัคคีธรรมที่สำคัญจากพี่น้องดังต่อไปนี้:

**เลือกเดินในหนทางแห่งการรับสุขพระคริสต์เป็นต้นไม้แห่งชีวิต —
การสามัคคีธรรมที่สำคัญจากพี่น้อง**

“ในเดือนพฤษภาคม 1943...ข้าพเจ้าติดวัณโรคอย่างร้ายแรง.... ในช่วงสองปีครึ่งที่ข้าพเจ้าป่วยนั้น ข้าพเจ้าได้มองเห็นต้นไม้มงคลแห่งชีวิต. ในช่วงสองปีครึ่งนั้น ข้าพเจ้ามองเห็นว่าเราทั้งหลายที่อยู่ในการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าและในภาระงานของพระองค์นั้นขาดชีวิต. ปัญหาทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอะไรก็ล้วนเป็นผลจากการขาดชีวิตทั้งสิ้น. เมื่อข้าพเจ้ามองเห็นเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็สำนึกผิดอย่างยิ่ง จึงได้สารภาพความบาป ทั้งยังกลับใจต่อเบื้องพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างถึถ้วน นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังรับการจัดการต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์อย่างมากด้วย.... ข่าวสารต่าง ๆ ที่กล่าวถึงต้นไม้มงคลแห่งชีวิตนี้ทำให้วิสุทธิชนเป็นจำนวนมากถูกช่วยไว้ ทั้งยังทำให้พี่น้องหลายคนในนาบิงได้รับการปลดปล่อยด้วย. เนื่องจากมรสุมที่มีระยะเวลานานถึงสี่ปีที่คริสตจักรในเมืองเซี่ยงไฮ้ วิสุทธิชนทั้งหลายจึงท้อใจและหดหู่มาหลายปี จนไม่สามารถทำอะไรได้เลย. ข่าวสารเหล่านี้ได้ปลดปล่อยวิญญาณของพวกเขาและฉายส่องใจของพวกเขา.... ข้าพเจ้าขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่คริสตจักรในเมืองเซี่ยงไฮ้ได้รับการเยียวยารักษาผ่านข่าวสารที่เกี่ยวกับต้นไม้มงคลแห่งชีวิต.... ข่าวสารที่เกี่ยวกับต้นไม้มงคลแห่งชีวิตได้วางฐานรากให้กับการฟื้นฟูของคริสตจักรในเมืองเซี่ยงไฮ้” — CWWL, 1981, vol. 2, “The History and Revelation of the Lord’s Recovery, Part One,” pp. 124, 127, 129, 131-132.

“ถ้าเราต้องการเลือกเดินในหนทางแห่งการรับสุขพระเจ้า เราก็ต้องมีการหันเปลี่ยนทัศนคติ.... ถ้าเราอยากเข้าสู่ความเที่ยงแท้แห่งการรับสุขพระเจ้า เราต้องมองเห็นนิมิตที่มาควบคุมไว้.... กว่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเปิดเผยหนทางแห่งการรับสุขพระองค์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มีอายุ 40 ปีแล้ว. ข้าพเจ้าผิดหวังที่เวลาและกำลังส่วนใหญ่ของข้าพเจ้าต้องเสียเปล่าไปเกือบ 20 ปี. คำอธิษฐานส่วนใหญ่ของข้าพเจ้าจึงไม่มีคุณค่า และเวลาที่ข้าพเจ้าทุ่มเทอ่านพระคัมภีร์และหนังสือฝ่ายวิญญาณอีกมากมายก็ไม่มีคุณค่า. นั่นเป็นเวลาที่ข้าพเจ้าตระหนักว่าที่ผ่านมานั้น แนวทางในการทำงานของเราผิด และแนวทางในการแสวงหาฝ่ายวิญญาณของเราผิด.

เนื่องจากข้าพเจ้าเคยเสียหายอย่างใหญ่หลวงกับการเลือกเดินในทางที่ผิด ข้าพเจ้าจึงไม่อยากให้ผู้อื่นทำผิดซ้ำในเรื่องเดียวกันนี้อีก. ข้าพเจ้าหวังว่าผู้อื่นจะเลือกเดินในหนทางแห่งการรับสุขพระเจ้า. ข้าพเจ้าขออ้อนวอนให้วิสุทธิชนทั้งหลายเลิกเดินในทางที่ผิดได้แล้ว. เราควรพิจารณาดูหนทางที่เราเคยแสวงหาในอดีต. เราต้องมีการหันเปลี่ยนทัศนคติอย่างรุนแรง. เราจำเป็นต้องมีนิมิตที่มาควบคุมไว้” — CWWL, 1958, vol. 1, “The Vision of the Tree of Life and the Tree of the Knowledge of Good and Evil,” p. 617.